

ПАПЕРОВИК

Газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН»

Цього місяця у Малині відбулася щорічна зустріч виробників електроізоляційних компонентів. Детальніше розповісти про це ми попросили Марселя Суттера, члена Наглядової ради нашого підприємства, який є куратором бізнес-сектору «Електричні технології» в Європі та Африці. Окрім того, за словами Марселя, він виконує в компанії WEIDMANN ще й інші особливі функції, а саме — відповідає за виробництво електроізоляційних компонентів на підприємстві групи WICOR по всьому світу.

— Марселю, чому обрали Малин?

— У Малині знаходиться ДП «ВМІК», яке випускає електроізоляційні компоненти для європейського ринку. Це специфічні деталі для силових трансформаторів. Щороку ми вибираємо певний сегмент нашої продукції, який стає предметом обговорення.

Для моїх колег з усього світу, з різних компаній зі США, Бразилії, Мексики, Великої Британії, Китаю, Швейцарії, дуже цікаво побачити особливості виготовлення компонентів у Малині. Я можу сказати, що ДП «ВМІК» зробило великі кроки вперед і зараз це потужний європейський центр із виробництва цього виду продукції. Усім завжди цікаво побачити, як компанія працює, у той же час людям кортить побувати в країні на кшталт України.

Тож ми вперше обрали Малин для цього заходу. Людей дуже надихає можливість побачити іншу культуру, інше середовище. Це зовсім інакше, ніж, наприклад, побувати у Швейцарії чи США. Можу сказати, наші перемовини тут були досить плідними.

— Марселю, ваші колеги вперше в Україні?

— По-різному. Є ті, хто бував тут кілька разів. Скажімо, мій колега із Франції відвідав Малин близько 20 разів, а я навіть більше. Китайський колега в Україні вдруге, а представники Бразилії, Мексики і Британії — вперше. Загалом серед європейських колег Малин був до-

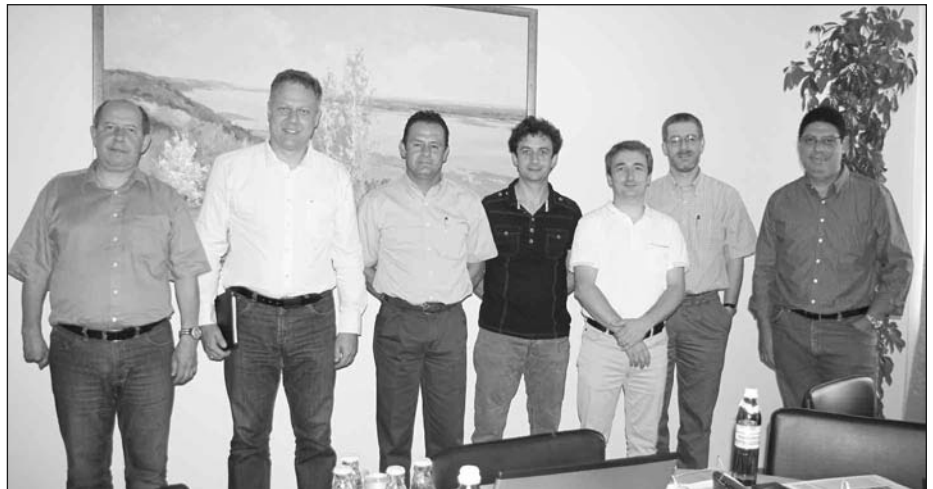
3^їзда виробників компонентів

сить популярний останнім часом, особливо часто тут бували швейцарці.

— Скажіть, будь ласка, із впровадженням проекту «Ірша» на ринку ізоляційних компонентів відбудуться якісь зміни?

нашу продукцію буде. Ми почуваємося досить впевнено на ринку зараз, але musimо дбати про підтримання нашої конкурентоздатності й надалі.

Малин стане консолідованим центром із виготовлення ізоляційних компонен-

— Перекоаний, на ринок це не вплине. Адже ми просто перемістимо виробничі потужності зі Швейцарії до Малина. Велике значення має структура витрат для виготовлення тієї чи іншої продукції, перенесення виробництва в Україну дасть можливість суттєво знизити собівартість товарів. Окрім того, нині Швейцарія має проблеми з євровалютою. Курс євро «впа» відносно швейцарського франка, тому в Швейцарії дуже тяжко залишатися конкурентоспроможними на цьому ринку.

Світовий ринок електроізоляції не зростає в останні роки, однак в довгостроковій перспективі ми налаштовані позитивно, тому що енергія дуже важливий ресурс повсюди. Нині у всьому світі відбуваються зміни в розподільчих мережах, пов'язані з використанням відновлювальних джерел енергії (сонця, вітру, води — ред.), тож ми перекоані, що попит на

тів, але ринок не повинен бачити жодної різниці у швидкості чи якості продукції, незалежно від того, виробляється вона в Україні чи в Швейцарії.

— Знаю, що ви побували в Коростені, відвідали там сталінський бункер «Скеля», та в Радомишлі, у «Замку Радомишль»...

— Поїздка нас дуже потішила. Особисто я в Радомишлі вже бував. А Коростень став відкриттям для мене, особливо вразила екскурсія до бункера. Ми дуже гарно провели час. Загалом, від обох місць отримали чудові враження, так би мовити, ознайомилися з українською культурою, гостинністю, скуштували національні страви та напої.

Розмову вели
Оксана ГОРДІН та
Альона НЕДАШКІВСЬКА.

На початку червня відбулася щорічна планова зупинка виробництва, під час якої проводили ремонтні та відновлювальні роботи обладнання і комунікацій. Координував дії підрозділів керівний штаб на чолі з директором Виробничого центру Юрієм Серебряковим.

Зупинка не для спочинку

Як повідомив головний механік Ігор Карпик, під час щогорічної зупинки паралельно проводили ще й роботи з реконструкції розмельно-підготовчого відділу ПРМ-15 та реалізували інвестиційний проект із заміни ділянки головного паропроводу в котельному цеху.

Окрім того, цьогорік у центрі уваги опинився цех водопостачання і очищення стоків: саме там було задіяно найбільше людей і проведено левову частку робіт. На станції перекачування промстоків та на блоках відстійників встановили нові засувки — Ду-500 і Ду-400 відповідно.

Замінили зношену ділянку трубопроводу для подачі коагульованої води, провели хлорування та миття трубопроводів.

Із запланованим обсягом дій команда співробітників, залучених до ремонтних робіт, впоралася. Виробництво працює у звичному режимі.

Зустріч паперовиків

Цього місяця у Швейцарії відбулася щорічна зустріч виробників паперу групи WICOR. Участь у ній взяли представники підприємств зі США, Мексики, Китаю, Великої Британії, Швейцарії та України. Наше товариство відправило на зустріч Олександра Швидуна, головного фахівця з управління ресурсами.

Всі учасники зустрічі доповідали про стан справ на їхніх підприємствах. Олександр Володимирович розповів про завантаження виробничих потужностей ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ», про хід виконання проекту з реконструкції ПРМ-15 тощо.

Тобіас Волфінгер, очільник дослідницької лабораторії в WET AG, повідомив, що разом з українськими колегами працює над можливістю виготовлення в Малині паперу-основи для крепування. За його словами, нині ринок потребує більше 1 тисячі тонн крепованого паперу на рік.

Американці доповідали про проект облаштування лінії з виробництва паперу на підприємстві в Урбані. Нед Дваер, керівник групи «Paper makers», наголосив, що при реалізації проекту вони використовують старе обладнання, частково модернізуючи його. Нині така практика поширена в усьому світі, адже це набагато вигідніше, ніж придбання нового устаткування.

Наші на Євро-2012

Інженер електротехніки Олександр Тичина побував на одному з чвертьфінальних матчів Єврочемпіонату. Разом з родичами він вболівав за нашу збірну на матчі «Україна-Швейцарія» в НСК «Олімпійському».

— Найближчі до стадіону станції метро були перекриті, — сказав Олександр. — Тож

ми вийшли на зупинці «Площа Льва Толстого» і одразу опинилися в колоні вболівальників, які під супровід ансамблю барабанщиків йшли до стадіону. Ми приїхали до Києва завчасно — і не пошкодували про це. Із задоволенням поринули в атмосферу загального піднесення, а такі емоції, які вирували на стадіоні під час гри, взагалі нема з чим порівняти, не знаю, чи вдрує витримати таке. Цього року я ще двічі був на футбольних матчах, але не відчував нічого подібного. А тут був справжній футбол — більше, ніж просто гра.

Студенти-лісівники цікавилися сертифікацією FSC

На початку місяця підприємство відвідали студенти кафедри лісового менеджменту Національного університету біоресурсів та природокористування України, що в Києві. Всі вони — учасники наукового лісового гуртка.

ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ» — один із пунктів у програмі студентського виїзного кількадевного семінару, присвяченого лісовій сертифікації за схемою FSC. FSC (Forest Stewardship Council, або

ж Лісова опікунська рада) — міжнародна організація, яка створила систему підтвердження екологічної і соціальної відповідальності управління лісами. FSC-сертифікат підтверджує, що виробник діє відповідно до принципів екологічно відповідального, соціально орієнтованого і економічно ефективного лісового господарства та гарантує мережевий контроль за всіма стадіями виробництва продукції з деревини.

Як сказала директор Департаменту якості Валентина Прокопенко під час презентації, для компанії целюлозно-паперової галузі сертифікація FSC означає, що вона робить свій внесок у підтримку управління як місцевими, так і світовими лісами. Одна з основних переваг FSC полягає в тому, що сертифікація підлягає не тільки лісу, а й продукції підприємств, що перебувають у ланцюгу поставок. Наприклад, целюлоза, папір, з якої він виготовлений тощо.

Валентина Василівна розказала студентам, яким чином гармонізована система FSC з системою менеджменту якості та системою менеджменту навколишнього середовища. Більше того — повідомила, що в своєму прагненні до покращення стану навколишнього середовища кожного року наше підприємство встановлює цілі, направлені на зменшення витрат природних ресурсів. Після презентації студенти відвідали цех №5, на базі якого впроваджено систему FSC, поспілкувалися зі старшим інженером зі стандартизації Людмилою Сизоненко, в. о. начальника цеху Віктором Мостовичем. Із задоволенням ознайомились із виробництвом паперу та отримали неабиякі враження від виготовлення картону у цеху №6. А Валентині Прокопенко за організований на високому рівні семінар та екскурсію подякував Павло Кравець, національний представник FSC в Україні.

На знімку: Людмила Сизоненко та Валентина Прокопенко з гостями.

Торік у квітні в ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ» стартувала благодійна акція зі збору відпрацьованих батарейок. У кожному цеху і підрозділі товариства облаштували місця для збору використаних зарядок.

За рік накопичилося 50 кг батарейок. Нібито й небагато... Однак у цих 50 кілограмах може сховатися близько 2 тисяч пальчикових батарейок. Лише одна така зарядка вагою 20–30 г здатна забруднити 20 квадратних метрів ґрунту або ж 400 літрів води. Тож в результаті нехитрих математичних підрахунків, помноживши кількість (2 тисячі) на площу, яку кожна з них могла б забруднити (20 квадратних метрів), отримуємо 4 гектари!

Це таки чимало. Наприклад, п'ята частка від основної території фабрики.

Акція зі збору батарейок продовжуватиметься і цього року, запевнила директор Департаменту якості Валентина Прокопенко:

— Надалі ми плануємо

розширити сферу збору батарейок. Можливо, залучимо навчальні заклади, громаду міста, — сказала вона.

Торік, скажімо, збиранню батарейок в місті сприяла група «МалинЕкоФест», а з 1 квітня один із її членів — приватний підприємець і разом депутат міськради Віталій Цюха — у кількох магазинах міста, як-то «Зоряний», «Все для дому», «Радіодеталі», «Пульсар» та «Вікторія» встановив спеціально виготовлені контейнери у вигляді жовто-чорних батарейок. За цей час, за приблизними підрахунками Віталія, люди принесли близько 500 старих елементів живлення. Майже стільки ж зібрали гранітнянські школярі, що приєдналися до ініціативи чоловіка. Остаточні підсумки підбиватимуть наприкінці червня, а потім віддадуть «врожай» нашому підприємству, яке, в рамках благодійної акції, передасть їх спе-

ціалізованій компанії.

— Товариство направляє на утилізацію не лише відпрацьовані батарейки, — сказала начальник відділу закупок Тетяна Литвинчук. — ТОВ «НВП» Екосфера», яке має ліцензію широкого спектру, надає нам послуги з утилізації промащеного ганчир'я, яким люди витирають руки чи підтьоки мастила (по-перше, такі відходи — вогнебезпечні, по-друге — забруднюють довкілля), відпрацьованих шин, люмінесцентних ламп, хімічних речовин, які втратили свої властивості і мають певний клас небезпеки, відпрацьованих фільтрів, мембранних елементів тощо.

В Україні досить складно отримати ліцензію на утилізацію відходів, в тому числі і використаних елементів живлення. Ще важче завантажити виробничі потужності. Це при тому, що в нашій країні, як твердить статистика, що-

року реалізується близько 10 тонн батарейок! Переробці підлягає мізерна частка з усього масиву проданого товару, решта вирушає на звалища, де розкладається і забруднює довкілля. В Європі життєвий цикл батарейок закінчується на переробному заводі, про це дбають виробник, держава та свідомі громадяни. У результаті переробки одержують цинк, нікель, хлоридні та марганцеві з'єднання, які можна перетворювати на товарну продукцію.

Ми ж і в цьому аспекті років на 30 відстаємо від західних сусідів. Самі себе труїмо та нарікаємо на погану екологію. Хочемо жити краще, але лінуємося робити для цього елементарні речі. Приєднуйтеся до акції і розпочніть із простого: не викидайте батарейки — приносьте у місця збору. Ваші онуки будуть вам вдячні.

Оксана ГОРДІН.

Будьмо знайомі!

Нещодавно цех №5 поповнився новими працівниками. Тож давайте знайомитися.

Сергій Замолінський (на знімку зліва вгорі) — укладальник-пакувальник. 2010-го року закінчив Київський економічний інститут менедж-

менту, здобувши фах менеджера-економіста. Певний час працював у приватних фірмах столиці. Напрочуд швидко освоїв нові обов'язки, один із яких безпомилково вводив інформацію про продукцію в комп'ютер, аби етикетки були достовірними. Найбільше захоплення молодого чоловіка — риболовля.

Максим Гречаник (внизу зліва) — накатник. 2005 року закінчив ПТУ-36, здобувши фах кухаря. Певний час працював у місцевих закладах громадського харчування, потім освоїв професію накатника в ТОВ «Папір-Мал». Максим захоплюється футболом і, звісно ж, гарно готує.

Віталій Зінін (вгорі справа) — розмелювач. Нещодавно закінчив ВМУРоЛ «Україна» за спеціальністю «побутова електронна апаратура». За словами Віталія, ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ» — його перше місце роботи, тож вдячний колегам, особливо розмелювачам Ігорю Бондаренку та Віктору Кушнірову, за допомогу і підтримку.

А от слюсар-ремонтник РМЦ Руслан Синиця (внизу

справа) може похвалитися 18-річним робочим стажем, працював на підприємствах Малина, Києва та Вишгорода. Останнє місце роботи Руслана — НВП ТОВ «Будтехносервіс», де чоловік виконував роботи, пов'язані з виготовленням вузлів вентиляції. Закінчив малинське СПТУ-36, одружений, має сина та доньку.

Придбали апарат для КВЧ-терапії

До дня медичного працівника наше підприємство надало благодійну допомогу ММРТМО, придбавши водонагрівач «Atlantic» на 100 літрів та фізіотерапевтичний апарат для КВЧ-терапії.

За допомогою цього обладнання продукуються електромагнітні хвилі міліметрового діапазону негипової інтенсивності, які не спричиняють нагрівання тканин при опроміненні. Завдяки цьому КВЧ-терапія має значно менше обмежень, ніж інші фізіотерапевтичні процедури.

Застосування КВЧ-апарата ефективне при захворюваннях периферичної нервової системи, шкіри, органів дихання, виразкової хвороби шлунка і дванадцятипалої кишки, при переломах кісток тощо.

Бачити світ очима художника

Бачити світ очима художника. Переносити образи зі своєї яви на чисте полотно, мазок за мазком, штрих за штрихом. Із дня у день, шар за шаром створювати картину. Як їм, художникам, це вдається: завдяки вродженому хисту чи ж непереборному бажанню творити? Про це я запитала у Олександра Струтинського — сушильника цеху №3.

— *Олександр, звідки ваш талант до малювання: може, хтось в роду писав картини або ж навчалися техніці творення образів?*

— Мій дід гарно малював. Я ж із семи років відвідував гурток декоративно-прикладного розпису в ЦДЮТ, а з 9-го класу — школу мистецтв. Під час навчання в школі брав участь у різноманітних фестивалях та конкурсах, маю півтора десятка грамот і подяк. Найзнаковіша для мене — грамота за перше місце на міжнародному фестивалі «Золотий лелека» в Коблево. 2005 року закінчив Житомирський державний університет ім. Івана Франка за спеціальністю «початкова освіта та образотворче мистецтво».

— *Які роботи перева-*

вають на стику живопису і графіки. У моїх картинах переважають етнічні українські сюжети: старі хатинки, церкви, вітряки. Люблю виїжджати на етюди в Пирогово або ж до Мамаєвої слободи. Малюю здебільшого пейзажі, портретів лиш кілька. Нещодавно зобразив свого друга Володю Лесюка в образі колоритного козака — у смушевій шапці, з вусами. Він знімався у малобюджетному фільмі «Легенда про чорного козака», який нині озвучують. Зараз пишу мамин портрет. Проте це не так просто, адже маємо різне бачення концепції картини: мама хоче виглядати сучасно, я ж прагнув зробити портрет в етнічному стилі. Вона підфарбувалася, гарно вбралася і хотіла бачити себе на портреті саме такою. Не легко було її вмотивувати хустку а-ля Солоха й червоне намисто.

— *Олександр, як довго твориться одна картина?*

— В мене на це йде від одного тижня до місяця. Етюд, щоправда, можна і за день намалювати, та поки що не виходить (всміхається). Зараз маю 23 картини...

— *Чи продаєте свої твори?*

— Наразі ні. Планую поки що виставлятися, а для цього потрібно багато робіт. Може, пізніше, як матиму ім'я й ав-

— *У яких виставках вже брали участь?*

— Нещодавно разом із приятелями-різьбярами Володимиром Лесюком із Червоноармійська та Анатолієм Волковським з Коростеня мали спільну персональну виставку під назвою «Древлянський рід», що проходила 7 квітня у Житомирському обласному центрі народного мистецтва. Перед тим мене запрошували на день міста в Олевськ, в Ушомир — на фестиваль «Поліські зорі», приурочений до 75-річчя Житомирської області, в Андрушівку — на свято «Рушники мого краю». Зараз досить тісно співпрацюю з обласним центром народного мистецтва, залучений до низки заходів, які вони проводять. Маю намір вступати до Житомирської спілки художників.

— *А в нашому місті не плануєте часом організувати виставку власних картин?*

— Такі плани є. Можливо, вдасться їх реалізувати вже цієї осені...

— *Що ж, удачі вам і натхнення, Олександр!*

Розмову записала
Оксана ГОРДІН.

Певно, донедавна мало хто знав, що Олександр пише картини. Та от нещодавно колеги змогли оцінити майстерність 25-річного митця через споглядання його останнього творіння — полотна, на якому зображено рідний цех.

жують у вашому творчому доробку?

— Різні: живопис, графіка, туш, акварель. Найбільше мені подобається малювати у таких техніках, як пастель і соус, які перебу-

торитет у відповідних колах. Тоді й ціна на картини буде вищою.

«ПАПЕРОВИК» — газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН».

Засновник і видавець — ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН».

Свідоцтво про реєстрацію серії ЖТ №94/471ПР від 17.02.2011.

Адреса видавця та редакції: 11602, м. Малин, вул. Приходька, 66.

Телефони: 6-72-53, 6-72-69, 6-72-22. E-mail: info.wmpm@wicor.com

Газету набрано і зверстано у редакційному комп'ютерному центрі. Надруковано в друкарні ТзОВ «ПОЛІРЕКС ЛТД», м. Київ, пр-т Перемоги, 74. Виходить не рідше одного разу на місяць. Розповсюджується безкоштовно. Наклад 2000 екземплярів.

Редактор ГОРДІН О. І.

Матеріали, надруковані в газеті «ПАПЕРОВИК», не можуть бути відтворені в будь-якій формі без письмового дозволу видавця.

Відповідальність за достовірність публікації несуть автори. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилання на газету — обов'язкове.

© «ПАПЕРОВИК».